

in njegova hči. Dne 28. t. mes. okoli 7. ure zvečer, ko je Roza zunaj v kuhinji in v hlevu opravljala, je prišel v sobo, kjer je ležal stari Hvalič v postelji, neki umazan mož. Stopil je k postelji z dolgim nožem, grozeč starcu: »Denar, ali boš mrtev!« Hvalič mu je pravil svojo revščino itd. Mož, videč, da ne opravi nič, začne stikati po sobi in res najde okoli 9 gld. Ko je bil v drugi sobi, mislil je starec vstati, da bi poklical Rozo, a tat ga je prijel, položil v posteljo ter mu zagrozil, da bo mrtev, če se gane. Ko je ropar vse preiskal, se najedel in napil žganja, je oblekel Hvaličovo obleko in škornje, prinesel si iz kuhinje vode ter se pred Hvaličem popolnoma umil po obrazu, vratu in povsod kakor biti mora. Še celo Hvaličevo milo si je posodil. Ko je bil umit, se ni več tako obrnil, da bi ga Hvalič videl v obraz. Vse to je trajalo blizu dve uri. Ko je bil tat tako praznično oblečen, odšel je iz sobe v kuhinjo in na prosto. Šele sedaj je vstal Hvalič in šel gledat, kje je Roza. Našel jo je v kuhinji obešeno. Morilec jo je zadavil in potem ne prav obesil, temveč le privezal. Starec je potem zlezal na prosto, ali do sosedu je potreboval pol ure, čeravno je le nekaj korakov. Sedaj šele so pritekli ljudje in našli Rozo mrtvo. Popoldan so prišli orožniki preiskavat. Ženske so povedale, da so v peči neke zgorele cunje. Previdno so jemali pepel iz peči in končno dobili tudi na pol zgorelo vojaško knjižico Mihaela Waidingerja, skoraj sosedovega sina, kateremu je Roza mnogokrat kruha dala, ko je bil še majhen. Kakor kaže že ime morilčeve, ni on naš. Njegovega očeta so prinesli kot majhnega otroka iz Gračca iz najdenišnice, mater pa so pustili tukaj potujoči Kočevarji. Morilec Waidinger je tedaj po obeh straneh nemškega pokolenja. Miha Waidinger je bil že večkrat zaprt radi tatvine. Streljal je že na lastnega očeta in ker ga ni dobro zadel, je sebi z velikim nožem na grlu puščal, a bolelo ga je morda, zato ni tiral do skrajnosti. Dne 6. t. m. med prvo božjo službo je prišel z roparskim namenom v neko krčmo. Krčmarica sestra je bila sama doma in imela vrata zaklenjena. Ko je slišala po vratih trkati, je vzela luč in šla odpirat. Waidinger je vstopil in ona mu je posvetila pod nos, katerega je skrival pod klobuk, ter mu rekla: »A ti, Miha, si!« Ona je vrata zopet zaklenila in to je menda vzelo Miha pogum. Šla sta v sobo in dobil je naročeni šnops. V nedeljo pred je prišel popoldne k neki vdovici z nožem v roki in brez klobuka v sobo. Vdovica je pa še čvrsta, in napodila ga je, da je moral bežati bos in brez klobuka v šumo. Vendar nima vdovica od čevljev in klobuka nobenega haska, ker so ji vse odnesli sedaj žendarmi. Morilec se niso dobili.

ženju, o prijateljstvu in še mnogo drugega prej. Ko se je vse to natanko dogovorilo, potem se še morebiti da v veljavo, če se mlada tudi rada imata.

V Plešnicah so pa še bile celo druge razmere in zapreke, posebno če sta se hotela dva poročiti od Gornje ali Spodnje vasi. In take zveze so prišle čisto na dan. To je bilo potem beganja, preklinjanja in zabavljanja.

Jurij, ki je za vse te okolščine dobro vedel, se ni mnogo brigal zanje. Če je le mogel, iskal je priložnosti, da je prišel z Marico skupaj ter se razgovarjal z njo, ne meneč se za jezne in sovražne poglede nasprotnikov. Bil je že pri sklepu poprositi pri njenem očetu za roko Marice. Vendar se mu je zdelo potrebno, poprej še natanko poizvedeti mnenje Marice same. Ako bi še živela njena mati, bi vse lažje slo — z očetom bo pa težko. Ta je bil trdoglaven, akoravno je v srečo priznaval, da se godi »Gornjim« krivica in Jurija bi se tudi ne branil za zeta. On bo imel veliko posestvo brez dolga in jedini sin je. Ako bi ga pa torej Marica marala, bi se vzela na vso jezo »Spodnjih« in njenega očeta. Tako si je vsaj mislil Jurij.

Državni zbor.

Dunaj, 3. februarja 1903.

Sladkorna postava sprejeta.

Po dolgotrajnih obravnavah v odseku in zbornici, kakor tudi izvan zbornice med dotičnimi udeleženci se je sprejela sladkorna postava. Finančni minister je pri tej priložnosti na vsestransko pritiskanje izjavil, da za zdaj ni mogoče še sladkornega davka znižati. Ker pa znane nagrade za izvažanje sladkorja v zunanje države odpadejo, se utegne sladkor za nekaj vinarjev vendar znižati. Pri zgoraj imenovanih obravnavah se je od več strani z obžalovanjem trdilo, da je zastopnik Avstro-ogerske na bruseljskem pogodbenem shodu slabo branil koristi našega cesarstva. Ta postava boljše rečeno, tri postavice o zadevi sladkorja so se dognale in sprejele v poslanski zbornici ravno zadnji trenutek, namreč v petek, dne 30. januarja zvečer, kajti pogodba stopi v veljavo s 1. februarjem, v soboto, dne 31. januarja jo je pa morala potrditi tudi še gosposka zbornica in podpisati svitli cesar. Finančni minister je zatega voljo v četrtek 29. januarja poslansko zbornico naravnost prosil, naj to stvar ročno reši, sicer pride država v najneprijetnejše razmere.

Pretep v poslanski zbornici.

Preden se je mogla rešiti sladkorna postava, bilo je treba, da so se trije poglavni udeleženci v tej zadevi zjedini, namreč prvič kmetje, ki izdelujejo sladkorno peso, drugič tovarnarji, kateri peso pretvarjajo v surovi sladkor in tretjič, kateri sladkorno surovino očiščujejo in izdelujejo sladkor. Med temi tremi udeleženci je namreč zadnji trenutek nastal strasten boj. Vsled carine s šestimi procenti za uvažanje ptujega sladkorja v Avstrijo, bojo imeli prodajalci domačega sladkorja za ravno to svoto dobiček. Ves ta dobiček so začetkoma hoteli za sebe pobasati rafineriji, to je tovarnarji, kateri surovi sladkor očiščujejo in izdelujejo pravi sladkor. Pozneje so nekaj malega hoteli sicer prepustiti tovarnarjem, ki peso predelujejo v sladkorno surovino. Ti poslednji pa s tem majhnim dobičkom niso bili zadovoljni in zato je v seji 29. januarja napovedal mladočeški poslanec Udržal kot zastopnik kmetov in surovinarjev sledeče: Če rafineriji ne prepustijo primerne dobička surovinarjem in sladornim pesarjem, ne pripustimo, da bi se sploh ta sladorna postava uveljavila. — Nevarnost je bila tedaj velika, da se ta nujna postava sploh ne bo sprejela. Zato so se zbrali 30. januarja ob 8. uri zjutraj v veliki sobani za proračunski odsek poslanske zbornice rafineriji, surovinarji in pesarji, zraven tudi nekateri udje gosposke zbornice in vladni

Nekega večera je šel s polja domov, ko ga je Marica srečala. Prišla je s pokopališča, kjer se je mudila na grobu mamice.

Jurij ji poda roko ter jo vpraša, ako jo sme spremljati do vasi. Mesto odgovora je gledala preplašeno na vse strani, če nikdo ne prihaja.

»Ali se bojiš, Marica, da bi te kdo ne videl, če greš z menoj?«

»Tega ne — pa — saj veš, Jurij, kako je med teboj in nami.«

»— In nami?« ponovi Jurij. »Marica, ali tudi ti spadaš med nje?«

»V mislih nikdar, Jurij!«

»Tudi v dejanju bi ne smela. Glej, jaz se ne bojim vseh »Spodnjih« skupaj. In ako ti hočeš stati ob moji strani zvesto in pošteno — Marica, ali hočeš? Potem bi bil jaz srečen človek.«

Marica gleda molče v tla in rudečica jo obliha.

(Dalje prihodnjik.)

zastopniki, da se pogodijo med seboj. In res sklenili so mir, vsaka stranka je bila zadovoljna. Podpisaval se je že sklepni zapisnik, bila je ura 11., začne se zbornična seja, nemški in socijaldemokratski poslanci zahtevajo od predsednika grofa Vetter-ja, je-li on dal dovoljenje tovarnarjem, da smejo v poslanski zbornici imeti svoje shode. Predsednik je bil v veliki zadregi, zvišal se je sem pa tje, ni rekel ne da ne ne, kar planejo imenovani poslanci, njim na čelu strašilo cele zbornice zgornještajerski Walz nad zborovalce v proračunski sobani. Z največjo surovostjo zahtevajo od njih, da se morajo takoj pobrati iz hiše. Mokraški poslanec Elderš zgrabi nekega tovarnarja ter ga sune iz sobane. Ta prizor se sploh ne da popisati. Tovarnarji so pozneje izjavili svojo nejevoljo nad predsednikom zbornice, kateri si niti ni upal svojega obžalovanja izraziti nad tem, da so se nekateri nemški poslanci obnašali tako surovo. Tudi predsednik gosposke zbornice je izjavil, da je zahteval zadostitev radi razžalenja onih članov gosposke zbornice, katere so opsovali zgoraj imenovani nemški poslanci.

Vojni zakon.

Pretečeni teden se je vršilo prvo branje novega vojnega zakona. Potem ko so nekateri poslanci izrazili razne pritožbe in prosili olajšanja zastran težkih vojaških bremen, je povzel besedo minister za deželno branbo grof Welsersheimb. Res čuditi se moramo, da je mož potem, ko so nekateri poslanci med njimi posebno mokraški Schuhmeier z največjo strastjo napadali vojnega ministra, pravim, da je mogel minister tako mirno in celo prijazno govoriti. Obljubil je, da se vsak slučaj, kedar se naznanjajo pritožbe o surovem ravnanju z vojniki, z največjo natančnostjo preiskuje. Obljubil, da vlada opusti zahtevo, naj bi se 6 tisoč mož iz nadomestne rezerve poklicalo v službo. Obljubil, da se bo vojaška priprava boljše plačevala, kakor do zdaj. Odločno je tajil, da bi se armada imela mobilizirati, take priprave za boj kakor letos, se napravljajo začetkoma vsakega leta. Kot domobranski minister bi vendar moral o tem vedeti, če bi se nameravalo planiti nad Turke. Veliko je govoril tudi minister o zahtevi, naj se upelja dveletna vojaška služba. On se ni izrazil ne za, ne proti, samo s suhimi številkami je dokazal, da če se upelja dveletna vojaška služba, bi se stroški za vojno silno pomnožili. Za tekoče leto zahteva 20.950 vojaških novincev več, kakor se jih je jemalo poprej.

Vsled tega je tudi neizogibljivo, da se pomnožijo vojni stroški. Če hočemo kaj pred svetom veljati, moramo imeti močno armado.

Čehi.

Kakor znano, so se mirovne obravnave med Čehi in Nemci pretrgale. Žal, da je nastal med Mladočehi samimi razpor, tako da je načelnik mladočeškega kluba dr. Pacak odstopil od strankinega vodstva. Mogoče, da se pa stvar vendar zopet poravnava, ker je mladočeški klub izrazil svoje zaupanje svojemu načelniku. Mladočeškim poslancem delajo pa tudi velike ovire »Narodni listy«, najvplivnejši mladočeški časnik. Staročeški list »Politika« trdi, da mečejo »Nar. listy« mladočeškim poslancem vedno polena pod noge.

Spremema opravnega reda.

Skoraj gotovo pride v seji 4. februarja v razgovor predlog, naj se spremeni opravniki red v poslanski zbornici.

Politični ogled.

Zjedinjenje hrvaških strank. Dne 29. jan. je bil v Zagrebu sestanek onih treh hrvatskih strank, ki ne podpirajo sedanje mažaronske vlade, namreč obzoraške, pravaške in čisto-pravaške stranke. Obzoraši in pravaši so se zjedini na tem sestanku pod imenom »Hrvatska stranka prava«, in upanje

je, da se udajo kmalu tudi čisti pravaši. Potem bodo lahko nasprotniki sedanje vlade bolj krepko nastopali.

Narodnostno razmerje na Ogrskem. Madjarski pisatelj Pavel Balog piše, da ima Ogrska v vsem 12.686 občin, izmed katerih je 4718 madjarskih, 2981 rumunskih, 2711 slovaških, 1144 nemških, 612 maloruskih, 149 srbskih, 237 hrvaških, 147 slovenskih in 17 raznojezičnih. Madjari so pridobili od predzadnjega ljudskega štetja 261 občin, a izgubili so 456, dobili pa so več občin Rumuni, Slovaki, Nemci in Čehi. Slovenci so izgubili 2 občini, pridobili pa nič.

Črnagora. V Cetinju je umrl vojvoda Peter Vukotič, oče sedanje črnogorske knežinje Milene.

Turčija se oborožuje. Iz Carigrada se poroča, da se je sultan udal onim strankam, ki hočejo vojsko. Vsled tega odpošlje Turčija mnogo vojaških čet na makedonsko mejo.

Tudi Albanija se oborožuje. Tudi Albanci ječijo na Balkanu pod turško vlado. Listi poročajo, da je črnogorska finančna policija blizu Njeguša zasačila cel zaboj albanških zastav, ki so bile namenjene v Albanijo, kamor se utihotaplja tudi mnogo orožja.

Bolgarija in Makedonija. Ruski diplomatski zastopnik v Bolgariji, Bahmetjev, je odpotoval iz Zofije, glavnega mesta Bolgarske. Različne vesti krožijo o njegovem odhodu. Nekateri pravijo, da se je njegova soproga preveč zavzemala za Makedonce in da je ruska vlada hotela temu konec storiti, drugi pa, da se je sprl s knezom Ferdinandom. Zadnje je verjetneje. Kajti ruska vlada je najboljšega pomočnika Bahmetjeve žene, mladega uradnika Čapraškova, odlikovala s Stanislavskim redom. To je vendar očitna pohvala njegovega delovanja za makedonsko ljudstvo. Makedonci so prepričani, da turška vlada ne bo v njihov prilog ničesar storila, zato se celo javno pripravljajo na neizogibne nemire v spomladi. Makedonski ustaški odbor v Zofiji hoče najeti veliko posojilo. Sto zofijskih meščanov je pripravljenih prevzeti poroštvo.

Kako se v Makedoniji dela. Turške zverine gospodarijo neusmiljeno v Makedoniji. V vasi Godlevu so poveljniku Anki effendiju vojaki pripeljali tri žene: Najdo Zaharjevo, Katarino Nefitovo in Sofijo Zaharjevo. Ko jih je posilil, jih je podaril svojim vojakom. V Bačevu so hoteli v harem znanega razbojnika Bakija privedi več ženskih. Te se niso hotele poturčiti. Nato so jih turški vojaki posilili. Tam so pobili mnogo žen in otrok ter 38 kmetov. Hiše so požgali, živino odgnali. V vasi Belinu so bili mučeni: Nikolio Vasiljev, pop Ivan, kateremu so iztrgali pol brade, Blago Madolen, kateri je iz obupa poizkusil samoumor, a so ga tovariši preprečili, in mnogo drugih. Tako Turek »reformira« v Makedoniji.

Nasilstva v Makedoniji. O nečuvenih grozovitostih turških reformatorjev v vilajetu Kirklissi dohajajo nezasišena poročila. V tem okraju so doseganje turške krožnike nadomestili z albanskimi roparji. Ti razvijajo pravo pravcato »reformatorično« delavnost. Nihče v onem okraju si ne upa iz kraja v kraj, ker niti po dnevi ni varen pred napadi od strani »varuhov reda«. Ženske si ne upajo niti na dvorišče, ker so v vedni nevarnosti pred skrunitelji. Če se kdo po noči vrača v mesto ali vas, ga primejo takoj kot vstaša ali člana makedonskega odbora. Če se hoče oprostiti, mora albanskemu policijskemu šefu plačati deset turških funtov, takozvano »reformirano« takso. Ako pa ne more plačati, ga obsodijo in odvedo v kako azijsko ječo. Na ta način so v dobi zadnjih dveh let obsodili v trdnjavo 137 oseb na pet do deset let. Mej temi so večinoma kmetje, a tudi štirje duhovniki in 21 učiteljev. Splošna sodba mej ondotnim prebivalstvom o novih »reformah« je ta, da bi bilo »mного bolje, ko bi sultan ne bil velel uvesti novih reform«.

Razne politične novice. Saksonski prestolonaslednik, kateremu je ušla žena z učiteljem Gironom, se je odpovedal prestolonasledstvu in vsem vojaškim častem. Prestolonaslednik je postal njegov sin Jurij. — Zopet se govori, da se Kreta zjedini z Grško, — Na Moravskem bode letos katoliški shod.

Dopisi.

Kapela pri Radencih. (Naši feuerberkarji.) Pri Kapeli imajo poleg drugih potrebnih in koristnih društev seveda tudi feuerberkarje. Njihovi sosedje Jurjevčani imajo že precej časa »Gasilno društvo« s slovenskimi povelji — a Motnarci in Hraševci še vedno komandirajo »Rechts um!« Nam se zdi to Recht dumm! Pa menda se jim to bolj prilaga, pustimo jim to veselje! Predzadnje nedeljo so imeli ti feuerberkarji pri Kapeli v neki gostilni »bal«. Imel sem nekaj opraviti tam blizu, in šel sem mimo. Že od daleč zažujem neko rjojenje. Saj pa menda nimajo kje kakih medvedov zaprtih, mislim si, pa grem dalje. Ko pridem bližje, sele spoznam, da feuerberkarji in njih pristaši heujlajo in nemški pojejo. Iz same radovednosti stopim notri. Že pri vratih mi ponudijo neki črno-rudeči-zolti trak — nemško trobojnico in mi jo hočejo pripeti na prsi. A jaz se lepo zahvalim, — glejte — zdaj so mi dali slovenskega. Ko pogledam po hiši, vidim mlado in staro, nekateri imajo nemške, drugi slovenske trakove. Jemnasta — mislim si — to so slovenski feuerberkarji in njihov »bal!« Feuerberkarji so seveda pridno gasili žejo s pivom. To je njihova stara pravica! Nekateri naši posilince bi radi nemški govorili! Pa ne znajo dobro in joj, kake kozle streljajo včasih; da bi vedeli ti siromaki, kako se jim Nemci za hrbtom smeji, kadar jih slišijo nemški govoriti! Eden takih si je dal napraviti celo nemški napis na svojo prodajalnico N. N. Fleischer! Ko so se mu vsi smejali, dal je popraviti in zdaj ima: N. N. Fleischauer. Neka občina je imela dozdaj samo slovenski pečat, na sredi pečata pa konja. V tisti občini so bili nekdanji najboljši kmetje. Pa glejte, kaj si izmislijo naši možje! Dajo si napraviti s a m o n e m š k i pečat — konja seveda tudi vržejo vun! Rihtarovanje, denite si zdaj osla namesto konja v pečat!

To sem vam napisal, sosedje Kapelčani, in feuerberkarji hrašenski ter motnarški. Veseli pa me, da je vaša mladina tako prebujena. — Mladina, naprej!

Iz Žabjogradca. Nikar se ne čudite, gospod urednik, ker od tukaj še ni bilo kakega dopisa. Pa je tudi res kaj prijazen kraj, zato tako malokedaj pridem iz svoje kože. Sedaj ob Svečnici, tako sem si mislil, se še medved obrne v svojem brlogu, zakaj bi se pa jaz ne. Uberem toraj pot pod noge in hajdi v Staritrg, da si kupim mila, ker kdor se s Petričevim milom umiva, do smrti živi. Hitro zberem svojo sapo, kar mi je še ostalo, — ker sem strašno nadušljiv — ter krevsam v tamošnje trgovino. Pa kar pogled mi je vzelo, ko vidim nad rumeno omarico za pisma blesteč napis: Briefmarken. Menda misli gospod trgovec, da smo v blaženi Nemčiji. Ko tako premišlujem preteklost Starega trga, primahajo naravnost od župnišča moji sosedje iz Žabjogradca. Kapa kosmata, sem si mislil, to pa bo gotovo gostija. In nisem se varal. Moj dobrovoljni sosed mi je razodel, da se bo poročila tukajšna pevka in tamburašinja Ant. Štruc z vrlo narodnim kmetom Simonom Pečolar. Kar srce se mi je smejalo, ko sem se domislil dobre gostije, ki mi gotovo ne izostane. Da bi bilo srečno! Moj sitni tovariš g. Želodec me je začel naganjati za dobro kosilo. Poslovim se toraj od Starega trga ter krevsam v Slovenjgradec. Kar naravnost uberem pot v kmetijsko zadruho, ker tu imajo najboljšo pečenko. Med raznimi pogovori pravil mi je tamošnji oštir, da so pred

nedavnim časom predstavljali starotrški mladeniči igro »Sanje«. Udeležba je bila velika. Bog naj živi vas, mladeniči in dekleta, le večkrat se predstavljajte kako igro! Bog in domovina! Sedaj pa z Bogom, da ne bo spis predolg, sicer pridejo gospod urednik s škarjami in ga prikrajšajo.

Zabengraški ogljar.

Iz Sevnice ob Savi. (V zagovor gospoda župana.) Dne 11. prosinca t. l. se je vršila izvolitev župana in občinskih svetovalcev. Županom izvoljen je bil enoglasno poprejšnji g. župan Mijo Štarki, njegovim namestnikom g. notar Franc Vršec. Občinski svetovalci so: Anton Kragl, tržan in posestnik, Franc Volaušek, Janez Krajnc in Anton Korene iz kmečke okolice. Kakor izvolitev občinskih odbornikov tudi izvolitev občinskih svetovalcev ni vsem po volji, in tega — kakor se sliši marsikje v trgu — je kriv gospod župan. Dotični, ki to govorijo, sklepajo pa to iz tega, ker je gospod župan izjavil na dan izvolitve, da se mu očita z več strani, da drži s kmetom, kar je pa on očitno pripoznal, da je res. Da, res je, in mi še pripomnimo, da gospod župan ne drži samo s kmetom, ampak on je mož, kateri ljubi pravico, njemu so vsi jednaki, zatorej želi vsem dobro. Da bi bil pa on delal za kulisami, to je pa velika laž. Kar smo kmetje dosegli, smo dosegli iz lastne volje, ne na voljo gospoda župana ali kakega drugega tržana. Saj bi bili lahko storili še več, pa za zdaj dobro! Tistim, ki imajo kaj očitati gospodu županu, kličemo v premislek pregovor, ki pravi: Sloga jači, nesloga tlači.

Kmečki odborniki.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Imenovanje. Provizorni okrajni glavar v Slovenjgradu, gosp. Anton Capek, je imenovan definitivnim okraj. glavarjem. Istotako je imenovan okrajnim glavarjem namestniški tajnik in vodja okrajnega glavarstva v Ptuj, g. Anton Underrain pl. Meysing.

Mariborske novice. V kn. šk. dijaškem semenišču je bila na Svečnico, dne 2. febr. papeževa jubilejna slavnost, katero so počastili s svojo navzočnostjo tudi mil. gospod knez in škof dr. Mihael Napotnik. Slavnostni spored je obsegal govor, petje, tamburanje in gledališko igro: »Dr. Vsezal in njegov sluga Štipko Tiček«. Pač ni treba omenjati, da so mladi slavitelji svojo nalogo izbornorešili. — V soboto zvečer so se stekli v tukajšnji gostilni fantje, da je morala priti policija. Ti so aretirali dva največja razgrajča, kar so pa hoteli ostali zabraniti. Nastala je pravcata bitka med policajema in razgrajči. Policaja sta se branila s sabljo, dokler ni bila jednemu zbita z roke. Nato je ta prijel za revolver ter trikrat na fante ustrelil, ki so šele nato zdaj začeli bežati. Policaja sta bila vsa raztrgana in opraskana in tudi več fantov je bilo ranjenih. Drugi dan so jih pa privedli orožniki. Fantje so večinoma iz Leitersberga. — Delavca Ferdinand Pisk in Franc Kopic sta bila kaznovana prvi z enim letom drugi z 8 meseci težke ječe, ker sta 6. decembra l. l. razsajala po mariborskih ulicah. Jožef Peitler je dobil 14 dnej in njegova sestra 6 tednov zapora, ker sta takrat policaja psovala.

Iz Vuhreda. Kako spoštovan in priljubljen je bil pokojni gospod Janez Pahernik, pokazal je njegov pogreb dne 28. januarja, katerega se je udeležila nebrojna množica ljudi. Sprevod je vodil z 10 drugimi duhovniki nadžupnik in dekan konjski, č. g. Franc Hrastelj, ki je tudi imel v cerkvi pretresljiv nagovor. Pri sprevodu so bili nadalje gospodje: dekan marenberski, Avgustin Hecl, dekan vuzeniški, Henrik Verk, okrajni glavar slovenjegraški, Capek, državni in deželni poslanec Franc Robič, dež. poslanec